

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **L. L.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Lukášem Zárybnickým
sídlem Kodaňská 1007/40, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2023, č. j. MZP/2023/500/955, sp. zn. ZN/MZP/2023/500/126,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí zčásti změnilo a jinak potvrdilo rozhodnutí České inspekce

životního prostředí (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 14. 3. 2023, č. j. ČIŽP/41/2023/3062 (dále jen prvostupňové rozhodnutí), kterým byl žalobce shledán vinným z porušení zákona č. 282/1991 Sb. o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“).

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Správní orgán I. stupně provedl dne 26. 4. 2022 kontrolu na lesním pozemku p. č. X v k. ú. X, v rámci které byl zjištěn zastřešený objekt s vyhlídkou. Jednalo se o dřevostavbu na 4 trámových podpěrách o půdorysu 5,8 x 6,1 m ve výšce 5,64 m se zábradlím (dále jen zařízení) a s příslušnými terénními úpravami lesní půdy. Místo samotné bylo zpevněno kačírkem, pochozí plocha byla zpevněna dřevěnou podlahou a byly zde schody vedoucí k uzavřené části objektu. Zařízení bylo vybaveno svodem vody, zásobníkem na vodu a kouřovodem. Na místě se rovněž nacházelo běžné rekreační zahradní vybavení, nástroje a palivo na otop. Vlastníkem předmětného pozemku je žalobce, který během kontroly uvedl, že posed postavil svépomocí bez jakýchkoli povolení za účelem provozování glampingu.
4. Správní orgán I. stupně oznámil žalobci dne 16. 8. 2022 zahájení řízení o přestupku, kterého se měl žalobce dopustit neoprávněným použitím lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkce lesa, čímž měl spáchat přestupek dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP.
5. Dne 6. 10. 2022 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně „*Vyjádření k podkladům rozhodnutí, doložení majetkových poměrů, odůvodnění žádost nařít ústní jednání, žádost o přerušování řízení*“. Žádost o přerušování odůvodnil tím, že požádal o dočasné odnětí plnění funkce lesa na pozemku č. X v k. ú. X. Správní orgán I. stupně neshledal důvody pro přerušování řízení, neboť podání uvedené žádosti nemá na probíhající řízení vliv. O zamítnutí žádosti žalobce o nařízení ústního jednání pak rozhodl usnesením ze dne 20. 10. 2022, č. j. ČIŽP/41/2022/11301, v němž konstatoval, že neexistují žádné důvody pro nařízení ústního jednání, neboť není nezbytné ke zjištění stavu věci a nebylo zjištěno ani žalobcem tvrzeno, že by nařízení ústního jednání bylo nezbytné pro uplatnění jeho práv. Proti citovanému usnesení podal žalobce odvolání, které bylo usnesením žalovaného ze dne 21. 11. 2022, č. j. MZP/2022/500/2771, zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno.
6. Správní orgán I. stupně rozhodnutím dne 14. 3. 2023 shledal žalobce vinným tím, že: „*od září 2021 do doby kontroly, tj. do 26. 4. 2022, neoprávněně užíval lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, a to na lesním pozemku p. č. X v k. ú. X, v porostní skupině 50Ra8, kde provedl nepovolené terénní úpravy na ploše 5,8 x 6,1 m a nepovoleně vybudoval vyvýšený objekt ze dřeva na čtyřech trámových podpěrách (hranolech) pevně zakotvených v zemi o celkové výšce 5,64 m se zábradlím. Pod objektem vybudoval dřevěnou podlahu a dále místo zpevnil kačírkem*“. Tímto jednáním žalobce porušil povinnosti stanovené v ustanoveních § 11 odst. 1 a 4, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), a tím ohrozil životní prostředí v lesích. Tímto jednáním spáchal žalobce přestupek z nedbalosti dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP, za což mu byla uložena pokuta ve výši 195 000 Kč.
7. K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí co do výše pokuty změnil, jinak potvrdil.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval odvolací námitky žalobce, přičemž z velké části potvrdil správnost prvostupňového rozhodnutí. Oznámení řízení bylo dle žalovaného zcela řádné a žalobce mohl uplatnit v řízení veškerá práva, což také činil.

Žalovaný považoval za správné závěry správního orgánu I. stupně ohledně žádosti žalobce o přerušení řízení, k čemuž dodal, že podklady z řízení, kvůli kterému žalobce žádal řízení přerušit, jsou součástí spisového materiálu. Ohledně nenařízení ústního jednání žalovaný stručně odkázal na příslušná správní rozhodnutí obsažená ve spise, stejně tak jako na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

9. Ohledně důkazního návrhu výsledkem Ing. Mosteckého žalovaný odkázal na závěry správního orgánu I. stupně a dodal, že žalobce nespecifikuje, co by měl požadovaný výsledek přinést, neboť vyjádření samotné obsahem správního spisu již je. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně je specializovaným orgánem státní správy mající odborné vybavení k plnění svých úkolů a znalecké zkoumání při plnění jejích úkolů tedy většinou není potřeba. Předmětná otázka byla posouzena odborným správním orgánem v rámci jeho působnosti a na základě podkladů založených ve spisu a případné znalecké zkoumání nebylo potřeba.
10. Žalovaný označil jako nesprávný názor žalobce, že by les, ve kterém je posed umístěn, mohl být označen jako les zvláštního určení či že by jej takto bylo možné posuzovat. Les může být zařazen do této kategorie pouze konstitutivním rozhodnutím příslušného orgánu s účinky *ex nunc*. Do té doby je třeba na něj nahlížet optikou současného zařazení, což znamená jako na les hospodářský. I v případě, že by bylo nahlíženo na předmětný les jako rekreační, tak ani takovýto účel posed sám o sobě neplní, neboť jeho účel vyžaduje rovnoměrné rozmístění rekreačních prvků po celém lese a tím rovnoměrné zatížení celého lesa. Jeden umístěný objekt tedy ani při zohlednění této argumentace plnit rekreační funkci lesa zvláštního určení nemůže. Žalobce bez povolení užíval pozemky určené k plnění funkcí lesa k jiným účelům než stanoví zákon, a tím došlo k ohrožení životního prostředí v lesích. Účel onoho zařízení zastávaný žalobcem, či skutečnost, že se na místě nacházejí publikace o lese, na tomto závěru nemohou ničeho změnit. Skutkový i právní stav dané věci je tak dle žalovaného zcela jasný a nepřipouští jakýkoli výklad *in dubio pro reo* ve prospěch žalobce.
11. Žalovaný k argumentaci žalobce negativním právním omylem zdůraznil, že na případ dopadá zásada neznalost práva neomlouvá, a to obzvláště za situace, ve které je žalobce vlastníkem lesního pozemku. Bylo jeho odpovědností se seznámit s příslušnými právními předpisy, či zajistit řádné plnění povinností spojených s vlastnictvím lesního pozemku jiným způsobem. Nelze tak hovořit o právním omylu, ale minimálně o nevědomé nedbalosti.
12. Žalovaný dále korigoval odůvodnění správního orgánu I. stupně ohledně definičního vymezení posedu s tím, že okolnost, že dané zařízení neslouží myslivosti, dostatečně vyplývá z obstaraných podkladů, zejména vyjádření místního mysliveckého spolku. Další rozbor obsahu slova posed je tak bezpředmětný. Žalovaný dále zkonstatoval, že předmětné zařízení neslouží ani k výkonu myslivosti ani k hospodaření v lese ve smyslu ustanovení lesního zákona, přičemž správní orgán I. stupně má dostatečné odborné znalosti, aby veškeré tyto okolnosti posoudil. Případná obsazenost (či neobsazenost) hosty na primární účel zařízení nemůže mít vliv.
13. Žalovaný rovněž odkázal na závěry správního orgánu I. stupně ohledně porušení zásady presumpce neviny a zákazu trestu za způsob obhajoby. Žalobce mohl nadále využívat a nadále využívá předmětné zařízení k výdělečné činnosti a neuvedl dotčený pozemek do původního stavu. Stejně tak mohl uplatnit a uplatnil veškerá procesní práva. Argumentace žalobce tak dle žalovaného pomíjí kontext prvostupňového rozhodnutí.

14. Žalovaný z větší části rovněž aproboval postup správního orgánu I. stupně při určení výše pokuty, přičemž zopakoval argumenty prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný však přisvědčil žalobci v porušení zákazu dvojího přičítání téže okolnosti, protože jako přitěžující okolnost správní orgán I. stupně hodnotil i samotné zaviněné porušení povinností stanovených lesním zákonem, tedy naplnění skutkové podstaty přestupku. S ohledem na tento závěr žalovaný přistoupil ke korekci uložené pokuty na 155 000 Kč. Žalovaný uzavřel, že s výjimkou výše uvedeného, správní orgán I. stupně řádně zohlednil polehčující i přitěžující okolnosti a námitky žalobce tedy označil za nedůvodné.
15. K majetkovým poměrům žalobce žalovaný uvedl, že je především na něm, aby úplně a dostatečně správnímu orgánu osvědčil své majetkové poměry tak, aby mohly být řádně posouzeny za účelem uložení pokuty. Žalovaný zkonstatoval, že posouzení příjmů společnosti Bouda budka s.r.o. bylo nadbytečné, neboť příjem doložený žalobcem je dostatečný k odůvodnění závěrů o uložení pokutě. Nicméně podotkl, že dle judikatury je možné výhody plynoucí jednateli z obchodní korporace zohlednit v rámci osobních a majetkových poměrů, nejednalo se tedy o chybný postup správního orgánu I. stupně. Samotná okolnost, že žalobce je jednatelem této společnosti nebyla hodnocena jako přitěžující okolnost při výměře správního trestu.

II. Obsah žaloby

16. Žalobce v první řadě namítl formální vady napadeného rozhodnutí a řízení které jeho vydání předcházelo. Dle žalobce nesplňuje rozhodnutí formální požadavky vyžadované zákonem i ustálenou judikaturou, protože neobsahuje konkrétní ustanovení lesního zákona, která měla být porušena. Žalobce rovněž namítl vadnost zahájení řízení, neboť oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16. 8. 2022 neobsahovalo žádná ustanovení zákona, která měl žalobce porušit. Tímto způsobem správní orgán I. stupně již od počátku zatížil řízení formální procesní vadou a dále porušil práva žalobce na řádnou procesní obranu ve správním řízení. Žalobce rovněž namítl, že k důkazu nebylo provedeno žalobcem navrhané odborné vyjádření Ing. Mosteckého. Jednalo se o přípustný důkazní prostředek, který nebyl bez důvodu proveden, ani k němu nebylo nijak přihlíženo. Stejně tak nebyl proveden důkaz žalobcem předloženou nájemní smlouvou, přestože tou prokazoval účel zařízení. Tato pochybení tedy zásadně zkrátila práva žalobce na obranu.
17. Další vadou obdobného charakteru je dle žalobce nenařízení ústního jednání. Již správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o nařízení ústního jednání, což porušilo ústavně zaručené právo být slyšen, stejně jako korespondující ustanovení přestupkového zákona. Navíc žalobce považoval svůj výsledek za nezbytný ke zjištění skutkového stavu. Žalobce k tomu ještě dodal, že usnesení, kterým byla žádost o nařízení ústního jednání zamítnuta, je formálně nedostatečné, neboť neodůvodňuje, proč by ústní jednání nemělo přispět ke zjištění skutkového stavu.
18. Závažnou procesní vadou je dle žalobce také absence rozhodnutí o žádosti o přerušení řízení. Žalobce dne 6. 10. 2022 podal žádost o přerušení řízení, o kterém nebylo rozhodnuto. Správní orgán I. stupně pouze vyrozuměl žalobce, že přestupkové řízení nebylo zahájeno na žádost, jak předpokládá § 64 odst. 2 správního řádu, nebyl tedy důvod o žádosti rozhodovat usnesením. S tímto postupem však žalobce nesouhlasí, dle jeho názoru mu náleží stejná práva jak v řízení o žádosti, tak z moci úřední. Postup správního orgánu I. stupně tedy fakticky odebral žalobci právo požádat o přerušení řízení.

19. Žalobce dále namítal, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Žalobce se výstavbou předmětného zařízení nedopustil jakkoli protiprávního jednání, protože nebylo prokázáno, že by stavba měla jakýkoli negativní vliv na funkci lesa. Naopak vliv zařízení je pozitivní, protože se zde nacházejí edukativní materiály a v rámci propagace je zřízena webová stránka šířící informace o lese. Hlavní využití zařízení, tj. rekreace, podpora duševního klidu, pozorování zvěře apod. je naopak s funkcí lesa plně v souladu. Dle názoru žalobce je tak třeba vycházet z § 9 odst. 2 zákona o myslivosti, případně z § 20 odst. 4 lesního zákona, tedy se jedná o povolenou konstrukci.
20. Žalobce rovněž rozporoval, že by primárním účelem zařízení byl úplatný pronájem třetím osobám. Dle názoru žalobce je potřeba zařízení hodnotit jako posed, neboť naplňuje jeho funkci a svým provedením a účelem se nijak neliší od běžně vnímaného posedu. Projekt byl nadto konzultován s odborníkem, panem Ing. Mosteckým, který neshledal žádnou překážku, proč by takový posed neměl být postaven. Pokud je tedy stavba technicky uspořádána jako posed a může jako posed sloužit, měla by být ze strany žalovaného takto i hodnocena, a to bez ohledu na to, jestli je žalobce osobou s právem myslivosti či nikoli. Právě uvedené zakládá pochybnosti o protiprávnosti jednání žalobce a žalovaný byl povinen postupovat dle zásady *in dubio pro reo*.
21. Žalobce dále namítl, že žalovaný ani správní orgán I. stupně nezohlednili, že les, v rámci kterého se zařízení nachází, je ve značné blízkosti obce PM a v jeho blízkosti se nachází cca 11 chat. Jedná se tudíž o les, který je přirozeně a intenzivně využíván pro rekreaci, tedy o les zvláštního určení. Žalovaný se s povahou lesa stručně vypořádal konstatováním, že místním šetřením nelze zvláštní povahu lesa konstatovat. Pakliže nebyla v řízení vyjasněna povaha lesa, v rámci kterého je posed umístěn, žalovaný postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, nadto za tímto účelem ani neprovedl ohledání místa, kterýžto důkaz žalobce navrhoval.
22. Žalobce namítl, že i kdyby skutečně došlo k protiprávnímu jednání z jeho strany, jednal v negativním právním omylu, neboť pro běžného laika je velmi složité se vyznat v příslušných ustanoveních, a mít tedy povědomí, co je povoleno a co je zakázáno. Žalobce deklaroval svůj negativní právní omyl, neboť nevěděl, že předmětné jednání je protiprávní a tohoto omylu se nemohl vyvarovat.
23. Žalobce se také vymezil vůči způsobu hodnocení jednání, jež mu je kladeno za vinu. Uvedl, že žalovaný vůbec nepřihlédl k polehčující okolnosti týkající se velikosti zasažené plochy lesa a s tímto argumentem se ani přes odvolací námitky žalobce vůbec nezabýval. Žalovaný rovněž dostatečně nevzal v potaz dobrovolné odstranění škodlivých následků žalobcem. Žalobce již v průběhu přestupkového řízení avizoval ochotu upravit posed. Dále na přelomu roku odstranil dobrovolně kačírky a spodní dřevěnou podlahu. Žalobce zdůraznil, že nikdy nebylo jeho cílem zasáhnout negativně do funkce lesa a i v průběhu řízení se snažil jednat v dobré víře tak, aby odstranil případné škodlivé následky.
24. Žalobce je dále přesvědčen, že v rámci správního řízení mu byl k tíži kladen jeho procesní postup využívání veškerých zákonných možností obrany. Žalobce se rovněž vymezil vůči tomu, že byla jako přítěžující okolnost hodnocena jeho účast v obchodní korporaci Bouda budka s.r.o., prostřednictvím které podniká. Nadto se žalovaný s těmito námitkami vznesenými již v podaném odvolání nezabýval. Žalobce má tedy za to, že uvedené vady způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

25. V neposlední řadě žalobce namítl porušení zásady individualizace trestu. Správní orgán I. stupně při ukládání pokuty vycházel z majetkových poměrů právnické osoby Bouda budka s.r.o., nikoli z majetkových poměrů žalobce. Naopak žalovaný uvedl, že posouzení příjmů společnosti Bouda budka s.r.o. je nadbytečné. Nadto dle žalobce není jasné, z čeho již správní orgán I. stupně dovedl obsazenost posedu 10 nocí za měsíc. Rozhodnutí je tedy ohledně výměry správního trestu nesprávné a nepřezkoumatelné.
26. Konečně žalobce namítl celkovou nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný opakovaně odkazuje na prvostupňové rozhodnutí. Takový postup je dle žalobce procesně vadný a paušální odkazy nelze akceptovat, neboť se jedná o porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

III. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný setrval na názoru, že v daném případě bylo postupováno zcela v souladu se zákonem a nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Žalovaný především zkonstatoval, že žalobní argumenty opakují argumentaci z podaného odvolání a odkázal na důvody napadeného rozhodnutí. Nad rámec toho žalovaný uvedl, že k zohlednění malého rozsahu záboru lesní půdy došlo již v rámci hodnocení povahy a závažnosti přestupku a tuto okolnost tak nebylo možné znovu zohlednit i v rámci polehčujících okolností.
28. K povaze zařízení se dle žalovaného správní orgány obou stupňů detailně vyjadřovaly a argumentace žalobce je v tomto ohledu neudržitelná. Stejně tak škodlivý vliv zařízení na les je již v prvostupňovém rozhodnutí detailně a odborně rozebrán. Žalovaný podotkl, že dle rezervačních stránek o ubytování je zařízení téměř neustále plně obsazené hosty, čemuž neodpovídá argumentace žalobce o využívání zařízení pro lesní práce, ani o takovém využívání nejsou k dispozici žádné podklady.
29. Žalovaný dále zkonstatoval, že správní orgány obou stupňů přihlédly k odstranění kačírku a dřevěné terasy jako k okolnosti polehčující, nicméně tímto způsobem došlo k odstranění pouze části škodlivého následku jednání žalobce, přičemž provedení terénních úprav a zbudování celého dřevěného zařízení se všemi negativními důsledky zůstalo beze změny.
30. K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu odkazů na prvostupňové rozhodnutí žalovaný uvedl, že i dle konstantní judikatury je potřeba považovat správní rozhodnutí obou stupňů za jeden celek a není tedy vyloučeno, že odvolací rozhodnutí bude pouze doplňovat rozhodnutí prvostupňové.

IV. Replika žalobce

31. Žalobce v rámci repliky navrhl, aby byla pokuta ponížena jakožto nepřiměřená, a to z důvodů uvedených dříve. Žalobce doplnil, že k porušení zákazu dvojího přičítání téže okolnosti došlo i tím, že za přítěžující okolnost byla považována společenská závažnost jednání, což je již znakem skutkové podstaty přestupku.
32. Součástí repliky bylo osobní vyjádření žalobce, v rámci kterého především shrnul svůj pohled na věc a jeho plány s lesním pozemkem. Dále uvedl, co jej vedlo k poskytování ubytování třetím stranám tímto způsobem a rovněž to, jakým způsobem se pokoušel dostat povinností vyplývajících z právních předpisů. Dále se obsáhle vymezil vůči uložené pokutě s tím, že na její uhrazení musel vynaložit své úspory, které by jinak mohl investovat právě do lesního pozemku. Rovněž zdůraznil, že samotný plný rezervační kalendář neznamená, že zařízení skutečně využívá třetí strana. Závěrem žalobce apeloval na stanovení

rozumných hranic mezi jeho právy a povinnostmi s tím, že ideálním konsenzem by bylo, aby si mohl nechat své zařízení v lese za stávajících podmínek.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

33. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
34. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takovýto postup akceptovali.
35. Soud úvodem předesílá, že s ohledem na kvantitu žalobních bodů uplatněných žalobcem shrnul tyto do 3 základních, níže vymezených okruhů.

a) Vady řízení a formální vady rozhodnutí

36. Žalobce v první řadě namítal porušení procesních práv při zahájení řízení. Soud však míní, že oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16. 8. 2022 obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti, včetně popisu skutku, tj. nepovolené úpravy a nepovoleného vybudování zařízení, a uvedení předběžné právní kvalifikace přestupku podle § 4 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Nelze tedy přisvědčit námitkám žalobce, že z oznámení není patrné, jaké zákonné povinnosti měl porušit, ani námitkám ohledně absence odkazu na příslušná zákonná ustanovení. Oznámení rovněž obsahuje podrobný popis skutečností odůvodňujících zahájení řízení o přestupku, pročež nelze tvrdit, že by oznámení bylo jakkoli vadné, či snad nepřezkoumatelné.
37. K naposledy uvedenému soud dodává, že dvě nejdůležitější kritéria týkající se oznámení zahájení řízení o přestupku jsou: 1) nutnost dostatečně identifikovat projednávaný skutek s ohledem na zákaz *ne bis in idem*, 2) nezbytnost právní kvalifikace skutku, tedy jaký přestupek je v okamžiku zahájení řízení ve skutku, který má být předmětem zahajovaného řízení, spatřován. Naplnění těchto dvou kritérií zajišťuje, aby obviněný z přestupku již od počátku věděl, ohledně jakého skutku a jaké právní kvalifikace je stíhán a mohl účinně uplatňovat svou obranu (viz důvodová zpráva k zákonu č. 250/2016 Sb.). Tato kritéria byla v daném případě řádně splněna, na čemž nemůže nic změnit ani žalobcem odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, neboť to není pro posouzení nyní hodnocení věci příléhavé.
38. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost výroků napadeného i prvostupňového rozhodnutí, neboť dle žalobce neodkazují na konkrétní ustanovení zákona, která měl porušit. Ani této žalobní námitce soud nepřisvědčil. Již prvostupňové rozhodnutí ve výroku obsahuje popis skutku s konkrétním uvedením porušených zákonných povinností [§ 11 odst. 1 a 4, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona]. S ohledem na skutečnost, že žalovaný shledal odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí ve výroku o vině zcela správným, a jako takové jej potvrdil, nebylo namístě výrok o vině, včetně zákonných ustanovení, opakovat. Ani napadené rozhodnutí tedy netrpí formálními vadami, které tvrdí žalobce.
39. Z tohoto důvodu na danou věc nedopadá ani žalobcem vzpomínané usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46. Žalobce navíc pomíjí, že v tomto usnesení rozšířený senát rovněž konstatoval: „*Pokud správní orgán ve výrokové části*

rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí“. I kdyby tedy bylo možné přistoupit na argumentaci žalobce, neznamenaloby to bez dalšího nezákonnost předmětného rozhodnutí. Bylo by zapotřebí zkoumat, zda je z celkového kontextu rozhodnutí patrná právní norma, kterou svým jednáním porušil, a to i s přihlédnutím k jeho odůvodnění. A uvedené v případě žalobce rovněž nastalo, protože z obsahu rozhodnutí je zřejmé, jaké povinnosti svým jednáním porušil.

40. Soud též nepřisvědčil námitce žalobce ohledně zkrácení jeho práv na obranu tím, že v přestupkovém řízení nebylo provedeno k důkazu žalobcem navrhované odborné vyjádření Ing. Mosteckého, ani jeho výsledků.
41. Soud předně konstatuje, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53). Z obsahu správního spisu soud zjistil, že jeho součástí je též žalobcem odkazované odborné vyjádření. Za této situace soud míní, že nelze tvrdit, že by nebyl tento důkaz vůbec proveden, neboť jsou splněny obě shora citované podmínky. Na uvedeném nic nemění, pokud správní orgány tvrdí opak, neboť jejich vyjádření soud chápe spíše jako hodnocení nepřípadnosti a irelevantnosti tohoto důkazu. Toto chybné tvrzení správních orgánů však nezpůsobuje vadu, která by vedla k nezákonnosti napadených rozhodnutí.
42. K provedení výsledku autora odborného vyjádření soud uvádí, že i samotné odborné vyjádření obsažené ve správním spise má nízkou vypovídací hodnotu. Z jeho obsahu není patrné, na základě jakých úvah autor (v rámci jediné věty vyjádření) došel k závěru, že zařízení nenarušuje lesní biotop. Soud proto souhlasí se správním orgánem I. stupně a žalovaným, že jestliže samotné odborné vyjádření nebylo relevantní pro přestupkové řízení, nebyl důvod vyslechnout jeho autora. Nelze přitom přisvědčit tvrzení žalobce, že by předmětný důkaz byl odmítnut jako nezákonný. Tento důkaz nebyl proveden, neboť jej správní orgán shledal pro přestupkové řízení nerelevantním. Podle § 52 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Uvedené nastalo v nyní posuzované věci, kdy další shromážděné důkazy dostatečně prokazovaly skutkový stav věci, a nebylo proto nezbytné vyslýchat autora odborného vyjádření. Nadto nelze pomíjet, že prvostupňový orgán disponuje dostatečnými odbornými znalostmi pro posouzení narušení lesního biotopu, takže k těmto otázkám nemusí vyslýchat další odborníky.
43. Soud tedy na základě výše uvedeného nemá za to, že by uvedený postup žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně jakkoli zkrátil žalobcova práva na obhajobu, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn a uvedený důkaz nebyl způsobilý vyvrátit závěry uvedené v prvostupňovém, potažmo napadeném rozhodnutí.

44. Stejně tak není důvodná námitka neprovedením důkazu předloženou nájemní smlouvou, kterou žalobce prokazoval účel zařízení. Byť je možné souhlasit s žalobcem, že žalovaný se tímto důkazním návrhem přímo nezabýval, soud konstatuje, že účel posedu byl žalovaným i správním orgánem I. stupně podrobně a v celosti posouzen na základě obstaraných podkladů, především vyjádření samotného žalobce při prvotní kontrole, informací z veřejně přístupných webových stránek i fotodokumentace samotného zařízení. Soud míní, že za této situace byl skutkový stav pro účely přestupkového řízení dostatečně prokázán.
45. Další vadou řízení je dle žalobce nenařízení ústního jednání. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Soud v první řadě uvádí, že zákonodárce v přestupkovém právu s novou právní úpravou přestupků a řízení o nich koncepčně upustil od obligatorního nařizování ústního jednání (srov. § 74 zákona č. 200/1990 Sb.). Zákonodárce vyšel v rámci této stále ještě relativně nové úpravy z principu fakultativnosti nařízení ústního jednání, a to za podmínek § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z toho vyplývá, že většina starší judikatury (např. žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73) a některé názory odborné literatury již nebudou na výklad tohoto nového ustanovení použitelné. Touto optikou je nutné hledět na žalobní námitky žalobce.
46. K námitce žalobce, že nařízení ústního jednání bylo nezbytné k uplatnění jeho procesních práv a zároveň ke zjištění skutečného stavu věci soud konstatuje, že již samotná žádost o nařízení ústního jednání ze dne 6. 10. 2022 svědčí o její nedůvodnosti. Žalobce primárně požadoval svůj výslech za účelem objasnění způsobu využití a účelu předmětného zařízení. Jak však již soud uvedl výše, správní orgán I. stupně si dle závěrů soudu pro prokázání skutečného účelu i využití zařízení obstaral dostatečné podklady. Není tak zřejmé (a žalobce toto ostatně ani neuvádí), jakým způsobem by jeho výpověď mohla přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu, či vyvrácení skutkového stavu takto zjištěného, potažmo proč by takový postup měl být nezbytný k uplatnění jeho práv. Nadto nelze pominout, že žalobce se mohl k věci v průběhu přestupkového řízení opakovaně vyjádřit, čehož také využil.
47. Odkaz žalobce na odbornou literaturou (ohledně dokazování prováděném při ústním jednání) soud považuje za nepřiléhavý, neboť tento názor vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, tedy z doby platnosti předchozí právní úpravy. Nadto se jednalo o správní řízení vedené podle správního řádu. Stejně nepřiléhavým hodnotí soud odkaz na údajnou povinnost nařídit ústní jednání vždy, když o to obviněný požádá. Žalobce pomíjí potřebu naplnění dalších podmínek, především nezbytnost realizace jeho dalšího procesního práva (viz § 80 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky).
48. Co se týká uplatnění práva být slyšen, odkazuje soud na zákonem stanovenou fakultativnost nařízení ústního jednání vyjádřenou v § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Koncepce přestupkového řízení se sjednotila na principu písemnosti a neveřejnosti, neboť „obligatorní ústní jednání na návrh obviněného by v podstatě znamenalo nedůvodný a nesystematický zásah do principu neveřejnosti a písemnosti řízení o přestupku“ (důvodová zpráva k zákonu č. 250/2016 Sb.). Tato právní úprava zároveň není v rozporu s žalobcem namítaným právem být slyšen (ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech). Respektive právo být slyšen je v kontextu výše uvedených zásad přestupkového řízení koncipováno tím způsobem, že může mít i písemnou podobu. Toto právo žalobce realizoval mj. právě podáním ze dne 6. 10. 2022, v rámci kterého se vyjádřil k podkladům rozhodnutí obsažených ve správním spise.

49. V neposlední řadě soud dodává, že ke stejným závěrům došel jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný při formálním zamítnutí žádosti žalobce o nařízení ústního jednání usneseními ze dne 20. 10. 2022 a ze dne 21. 11. 2022. Tato rozhodnutí jsou odůvodněna obdobným způsobem a soud jejich závěry považuje za logické a přezkoumatelné. Nelze se tedy ztotožnit ani s námitkou nepřezkoumatelnosti, resp. zmatečnosti předmětných usnesení, namítané skrze závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 Afs 100/2007 - 54. Tento rozsudek opět není na věc žalobce přílehlavý, neboť skutkové a právní okolnosti byly odlišné.
50. K námitce nerozhodnutí o žádosti o přerušení řízení soud uvádí, že ze správního spisu je patrné, že žalobce o přerušení řízení žádal z důvodu, že dne 26. 9. 2022 podal žádost o odnětí pozemku parc. č. X v k. ú. PM z plnění funkce lesa ve smyslu § 15 zákona o lesích. V návaznosti na tuto žádost je ve spise založeno jako podklad nesouhlasné stanovisko Městského úřadu Benešov ze dne 26. 10. 2022 jakožto místně příslušného orgánu státní správy. K námitkám samotným soud konstatuje, že přestupkové řízení je vedeno zásadou oficiality, tedy jedná se o řízení zahajovaná výhradně z moci úřední. Správní orgán může řízení vedené z moci úřední přerušit za podmínek stanovených § 64 odst. 1 písm. c), popřípadě odst. 3 správního řádu. Bylo na uvážení správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného, zda řízení přeruší. Za účelem úvahy o přerušení řízení si správní orgán I. stupně opatřil podklad zakládající důvodný předpoklad, že řízení o žádosti o odnětí pozemku parc. č. X v k. ú. X z plnění funkcí lesa nebude pro žalobce příznivé. Tento podklad dle soudu oprávněně vedl správní orgány k nepřerušení řízení. O okolnosti, že řízení nebude přerušováno, zároveň byl žalobce zpraven sdělením správního orgánu I. stupně. Bezformálnost tohoto sdělení soud neshledává chybným a úkorným na právech žalobce, neboť forma pro nevyhovění nenárokové žádosti o přerušení řízení není příslušným zákonem stanovena. Žalobce nemohl být zkrácen na svých jiných procesních právech, neboť byl o nepřerušení řízení zpraven a měl plnou možnost se tomuto stavu v řízení přizpůsobit.
51. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu přílišných odkazů na prvostupňové rozhodnutí pak soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů vyjádřenou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, nebo ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, ze které vyplývá, že: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu I. stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí I. stupně.“ Jinými slovy řečeno, žalovaný nebyl povinen vypořádat veškeré námitky žalobce vznesené v rámci odvolání, mohl pouze odkázat či doplnit podle něj správné závěry správního orgánu I. stupně. Takovýto postup žalovaný užil, přičemž na tento postup explicitně odkázal ve 2. odstavci napadeného rozhodnutí. Již z tohoto důvodu není tato žalobní námitka důvodná. Žalobcem namítaná judikatura je nepřilehlavá, protože namítaný nálezný Ústavního soudu II. ÚS 1842/12 se týká odůvodňování soudních rozhodnutí, na které je obecně třeba klást vyšší standard, než na rozhodování správních orgánů.

b) Nesprávné právní posouzení

52. Žalobce v první řadě namítl, že nebyl prokázán jakýkoli negativní vliv zařízení na funkce lesa. Soud k tomu konstatuje, že skutečnost je zcela opačná. Negativní vlivy lze již laickým

způsobem shledat na základě fotografického materiálu a protokolu z provedené kontroly, obsažené ve správním spise, neboť je zde jasně patrný zábor lesní půdy a nemalý zásah do přirozeného prostředí lesa terénními úpravami. S ohledem na zjištěný primární účel zařízení (viz dále) lze odvodit i další související škodlivé vlivy, a to zvýšený hluk a provoz v rámci lesa, kouř z kouřovodu vypouštěný v lese, vznik a skladování odpadů, atd. Především správní orgán I. stupně se odborným posouzením škodlivých účinků zařízení na funkce lesa podrobně zabýval v rámci svého rozhodnutí na s. 6 a s. 17, 18 a soud se k těmto závěrům přiklání. Je přitom nesporné, že pro vybudování takového zařízení neměl žalobce žádné veřejnoprávní oprávnění.

53. Argumentaci žalobce, že byl oprávněn předmětné zařízení vybudovat, případně takové škodlivé vlivy povolit s odkazem na § 9 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, případně na § 20 odst. 4 lesního zákona, soud považuje za nepřipadnou. Již správní orgán I. stupně opatřil do spisu podklady, které jednoznačně prokazují, že předmětné zařízení neslouží žádným způsobem výkonu myslivosti, tedy že žalobce nevykonává myslivost, ani není členem mysliveckého spolku v dotčené honitbě. Argumentace možností vybudovat a umístit myslivecké zařízení, a to se souhlasem vlastníka dle § 9 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, je tak mylná. Pouze pro úplnost soud doplňuje, že i kdyby správní orgány, potažmo soud, přistoupily na výklad žalobce, že zákon o myslivosti mu vybudování či umístění takového zařízení umožňoval, předmětné zařízení nesplňuje jakékoli definice či účel zařízení pro výkon myslivosti (viz dále).
54. Soud považuje za mylný také názor žalobce, že byl oprávněn ve smyslu § 20 odst. 4 písm. k) lesního zákona udělit výjimku k táboření, která jej opravňovala k vybudování zařízení. Z textu i smyslu citovaného ustanovení vyplývá, že vlastník je oprávněn povolit výjimku z táboření mimo vyhrazená místa. Není však oprávněn povolit jakékoli terénní úpravy, stavbu ubytovacích zařízení či využívání pozemků určených k plnění funkcí lesa v rozporu s § 13 odst. 1 lesního zákona. I pakliže by bylo možné přistoupit na argumentaci žalobce, že by jej předmětné ustanovení opravňovalo k vybudování „posedu“, jak uvedl, zařízení je využíváno primárně pro luxusní způsob ubytování ve volné přírodě, tudíž nemá s tábořením ve smyslu § 20 odst. 1 písm. k) lesního zákona pranic společného a pod takovou výjimku nemůže spadat.
55. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil účel zařízení, neboť to slouží primárně k výkonu lesního hospodaření žalobce. Tvzení žalobce jsou však zjevně zavádějící a jeho právní argumentace je snahou o utilitaristický výklad práva takovým způsobem, aby ospravedlnil své protiprávní jednání. Z podkladů ve správním spise je zcela patrné, že zařízení již od svého vybudování primárně slouží k výdělečné činnosti, a to poskytování luxusního lesního ubytování v rámci glampingu. Předmětnou skutečnost dostatečně prokazuje nejen provedená kontrola a z ní vyplývající fotodokumentace, ale i bohaté propagační materiály z internetového prostředí, včetně možnosti přímého zamlouání rezervace daného ubytování prostřednictvím webových stránek. Tvzení, že by zařízení potenciálně mohlo být využito k hospodaření v lese, je pouhou spekulací, a s ohledem na vzhled, vybavení a reálné použití předmětného zařízení, navíc krajně nepravděpodobné. Argumentaci žalobce, že se zařízení nikterak vizuálně neliší od běžně se vyskytujícího posedu, soud považuje za velmi eufemistický popis předmětného zařízení, se kterým nelze souhlasit. I kdyby však snad bylo možné zařízení považovat za „běžný“ posed k výkonu myslivosti, k jeho zřízení neměl žalobce žádné oprávnění, jak již bylo uvedeno v předchozích odstavcích. Argumentaci žalobce § 125 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o

územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, soud považuje za nepřipadnou, a to především s odkazem na skutečnost, že žalobce předmětné zařízení vybudoval a umístil bez jakéhokoli řízení vedeného podle stavebního zákona. To je současně v rozporu se žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42, neboť ten výslovně konstatoval, že „účelem právní úpravy § 125 stavebního zákona je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení **v minulosti povolené stavby** a jejího účelu, jejíž dokumentace zcela chybí...“ Zařízení však nikdy v minulosti povoleno nebylo.

56. Rovněž námitky žalobce ohledně hodnocení kategorie lesa, v rámci kterého se zařízení nachází, nejsou důvodné. Soud konstatuje, že rozhodování o zařazení lesů do kategorie zvláštního určení dle § 8 odst. 2 lesního zákona, má konstitutivní povahu. Teprve zařazením lesa do speciální kategorie se zakládá nový právní stav a současně s tímto zařazením vznikají nová práva a povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Afs 289/2016 – 30, i žalobcem citovaný rozsudek ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Afs 112/2017 - 31). V daném případě se tedy nemůže jednat o les spadající do kategorie zvláštního určení [les příměstský dle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona], neboť žádné konstitutivní rozhodnutí v tomto ohledu vydáno nebylo. Žalobcem namítaná blízkost obce PM ani neprovedení ohledání místa posedu nemohly posouzení kategorie lesa žádným způsobem ovlivnit. Jinými slovy řečeno, posouzení povahy lesa mohlo být správními orgány vedeno pouze tím směrem, zda existuje konstitutivní rozhodnutí o zařazení do kategorie lesa zvláštního určení. Žalovaný, potažmo již správní orgán I. stupně se ostatně s těmito námitkami žalobce soudem uvedeným způsobem podrobně vypořádali a soud se s jejich závěry plně ztotožňuje (viz s. 5 napadeného rozhodnutí, s. 14, 15 prvostupňového rozhodnutí).
57. Za výše popsaného stavu tedy správní orgán I. stupně i žalovaný zcela správně dospěli k závěru o spáchání přestupku žalovaným. Zjištěný skutkový i právní stav současně nezavdal žádné pochybnosti o tom, že se skutek popsaný v prvostupňovém rozhodnutí stal, že odpovídá zákonné správně-trestní kvalifikaci, a že jej spáchal žalobce. Za takové situace nebyl žádný prostor ani důvod pro aplikaci žalobcem vzpomínané zásady *in dubio pro reo*.
58. Pro úplnost soud dodává, že žalobce pro případ shledání protiprávnosti svého jednání soudem namítal rovněž to, že jednal v negativním právním omylu. Takováto argumentace však není namístě. V první řadě platí zásada *ignorantia legis non excusat*, tedy, že neznalost práva neomlouvá. Pakliže žalobce namítá svou beztrestnost s poukazem na negativní právní omyl, muselo by v řízení být prokázáno, že jednal v omylu omluvitelném, tedy omylu, kterého se nebylo možno vyvarovat (srov. přílehlavou definici negativního právního omylu z trestního práva: ŠÁMAL, P., KRATOCHVÍL, V. a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 422, marg. č. 5). Žádné takové skutečnosti však ve správním řízení najevo nevyšly, neboť z průběhu řízení není patrný ani náznak, že by žalobce byl ve znalostech či chápání práva (byť laickým způsobem), jakkoli omezen. Soud se zároveň přiklání k jasnému odůvodnění žalovaného, který se s příslušnou námitkou žalobce vypořádal na s. 6 napadeného rozhodnutí. Soud ve shodě s žalovaným zdůrazňuje, že dle základních zásad týkajících se vlastnictví vyjádřených rovněž v čl. 11 odst. 3 Listině základních práv a svobod vlastnictví zavazuje. Žalobce měl tedy zvýšenou povinnost seznámit se spolu s nabytím pozemku s příslušnými právními předpisy, popřípadě postupovat jiným způsobem tak, aby nedošlo k porušení či ohrožení zákonem chráněných zájmů. Za takové situace se tedy žalobce nemůže dovolávat negativního právního omylu.

c) Nesprávná výměra trestu

59. Žalobce namítl nesprávné posouzení polehčujících okolností žalovaným, konkrétně okolnosti týkajících se velikosti protiprávním jednáním zasažené plochy a odstranění škodlivého následku. Soud však podotýká, že relativně malou plochu dotčenou jednáním žalobce již prvostupňové rozhodnutí hodnotilo ve prospěch žalobce, a to v části povaha a závažnost přestupku (s. 17 prvostupňového rozhodnutí). Toto kritérium je jednou ze zákonných náležitostí správního uvážení při určení druhu a výměry správního trestu dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, a pokud takto správní orgán I. stupně postupoval, postupoval správně a v souladu se zákonem. Pakliže žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí pouze stručně odkázal na závěry prvostupňového rozhodnutí (s. 11 napadeného rozhodnutí), takový postup nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz též výše). Z těchto důvodů se neuplatní ani žalobcem namítaná judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86), neboť skutkové a právní okolnosti nyní posuzované věci jsou odlišné. Žalobcem vzpomínaná okolnost byla v jeho prospěch zvážena.
60. Stejně tak byla ve prospěch žalobce zohledněna skutečnost, že ještě před vydáním napadeného rozhodnutí odstranil dřevěnou spodní terasu a kačírek pod ní (viz s. 19 prvostupňového rozhodnutí a s. 14 napadeného rozhodnutí). Soud však ve shodě s žalovaným konstatuje, že se jedná pouze o drobné odstranění škodlivého následku, který trvá primárně v podobě záboru lesní půdy a jejího využití předmětným zařízením. Tento škodlivý následek v zásadě přetrvával.
61. K námitce žalobce, že mu byla k tíži kladena jeho procesní obrana, mj. že „se nezajímal o povinnosti, které mu ukládá lesní zákon jakožto vlastníku lesů, nicméně se důkladně poučil o právech a povinnostech plynoucích z tohoto zákona“, soud konstatuje, že žalovaný této námitce v rámci žalobcem podaného odvolání vyhověl a v této části shledal pochybení správního orgánu I. stupně (viz s. 9 napadeného rozhodnutí). Nedošlo tak k porušení zákazu trestat za způsob obhajoby, ani nelze shledat, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí s touto argumentací nevyřadil.
62. Žalobce rovněž namítl porušení zásady individualizace trestu tím, že byla jako přítěžující okolnost hodnocena jeho účast v obchodní korporaci Bouda budka s.r.o., resp. že se žalovaný nevypořádal s tímto argumentem. S tímto hodnocením žalobce soud nesouhlasí, neboť účast žalobce v obchodní korporaci Bouda budka s.r.o. je žalovaným podrobně hodnocena na s. 10, 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde koriguje poměrně neobratně vyjádřené závěry správního orgánu I. stupně v tom smyslu, že účast žalobce v této korporaci byla zohledněna při výměře výše ukládané pokuty. Soud konstatuje, že dle již správním orgánem I. stupně uváděné judikatury (především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 2 As 38/2022 - 45) je možné v případě, že nejsou zřejmé poměry obchodních společností, ve kterých je účastník správního řízení členem, zohlednit již samotnou účast takového účastníka na obchodní korporaci. Úvaha správního orgánu I. stupně tedy zjevně mířila tímto směrem, neboť zohlednil právě skutečnost, že žalobce je jediným společníkem a jednatelem společnosti Bouda budka s.r.o., která podnikatelsky provozuje zařízení. Soud zároveň souhlasí, že je namístě tuto skutečnost zohlednit, neboť žalobce, zařízení i předmětná společnost jsou nepochybně vlastnický i majetkově propojeni, přičemž prostřednictvím uvedené obchodní společnosti a jí provozovaného podnikání se nepochybně zvětšuje, byť nepřímo, majetek žalobce. Nadto soud ve shodě s žalovaným podotýká, že uvedená úvaha neměla zásadní vliv na posouzení výše pokuty, neboť výše ukládané pokuty byla posouzena primárně dle žalobcem doložených příjmů (70 000 Kč

hrubého měsíčně), a nikoli pouze dle účasti žalobce na společnosti Bouda budka s.r.o. I proto nelze těmto žalobním námitkám přisvědčit.

63. V neposlední řadě soud neshledal důvodným ani návrh žalobce na moderaci uložené pokuty vznesený v rámci repliky ze dne 11. 10. 2023. Veškeré zde uplatněné důvody již byly obsaženy ve výše uvedených žalobních bodech a byly soudem posouzeny jakožto nedůvodné. Pro úplnost soud znovu konstatuje, že posuzování povahy a závažnosti (i dalších kritérií) je zákonem vyžadovaným postupem při zvažování druhu a výměry správního trestu ve smyslu § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Takovýto postup nicméně nelze směřovat se zvažováním společenské škodlivosti jakožto definičním znakem přestupku (viz § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky), jak to činí žalobce. Soud konstatuje, že uložená pokuta byla žalovaným ve smyslu korekce prvostupňového rozhodnutí vyměřena na základě zvážení všech zákonných kritérií, byla řádně zdůvodněna a při jejím ukládání byl zohledněn účel správního trestání stejně tak jako zákaz její likvidační funkce. Soud podotýká, že likvidační funkci pokuty ostatně žalobce ani sám nenamítal, naopak z jeho vyjádření ze dne 11. 10. 2023 je patrné, že zdůrazňuje citelný, avšak nikoli likvidační zásah do své majetkové sféry („*musel vynaložit veškeré uspořené peníze*“).
64. Ze všech shora uvedených důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl - li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Navíc soud připomíná, že Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23). A takto nelze pokutu uloženou žalobci hodnotit.

V. Závěr

65. Soud shrnuje, že neshledal důvodnou ani jednu z námitky obsažených v žalobě. Rozhodnutí žalovaného hodnotí jako souladné s příslušnou právní úpravou. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil právní teorii i aplikační praxi, napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a soud rozhodnutí považuje za věcně správné.
66. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
67. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne - li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 6. prosince 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu